

Spomienky na život v PTP (dokončenie)

Bývalí príslušníci VTNP-PTP sa združujú v slovenskom zväze, ktorý má v jednotlivých mestách svoje kluby. Zväz sídli v Žiline a na Slovensku vychádza aj Spravodajca, klubový časopis. Kluby sa stretávajú niekoľkokrát ročne a zúčastňujú sa ich aj vdovy po zomrelých.

Po revolúcii v roku 1989 sa im dostalo isté zadost'učinenie – znížený poplatok za pevnú telefónnu linku a zvýhodnenie pri výpočte dôchodku. To spočíva v započítaní odpracovaného času v PTP a dlhšieho štúdia na škole (oproti bežnému štúdiu) dvojnásobným časom. Ale aj podľa zákona boli uznaní ako politickí väzni a podľa času služby dostávajú za každý mesiac strávený v PTP približne 3 eurá.

Morálnu satisfakciu dostali až nedávno, keď po slávnostnej bohoslužbe v katedrále sv. Šebastiána v Bratislave bola odhalená pamätná tabuľa. Bohoslužbu a posvätenie tabule vykonal Mons. František Drábek, ordinár OS a OZ SR.

Tak toto sú moje spomienky na časy strávené v PTP. Odvtedy ubehlo viac ako 50 rokov, už si na niektoré detaily ani nespomínam. Bolo to však smutné obdobie. Na prácu sme si zvykli, ale na podceňovanie a znevažovanie ľudskej dôstojnosti sa ťažko zabúda.

Pri našich stretnutiach sme sa dozvedeli, že jeden spomedzi nás je profesorom angličtiny na univerzite v Olomouci. Štyridsať rokov nesmel publikovať a vykonával len funkciu asistenta. Po revolúcii vytiahol všetky svoje práce a ešte je činný vo funkcii profesora a DrSc. Druhý pochádzal z roľníckej rodiny a po „vojenčine v PTP“ pracoval v JZD (Jednotné zemédelské družstvo), tretí bol technikom, postavil chatu, v ktorej sa stretávame.

Spomínam si ešte na dve súvisiace veci. Po prvé na to, ako sa v roku 1951 hovorilo, že prídu Američania a oslobodia nás. Politický dôstojník nám to „vysvetlil“ slovami – *že prv ako prídu Američania, budú mať dost času postaviť nás k múru a postrieľať*. A po druhé na to, ako sme dostali prídedom 0,7 l „feldľášky“ čiernej kávy, azda lepšej ako bežní baníci, ktorí vari preto najprv vypili tú našu a my sme dostali z tej ich, ktorú si nosili v päťlitrových pozinkovaných bandaskách.

MVDr. Karol Čerey, (1926)